

HARLEQUIN®

Kingitused

Fennie Lucas

OHTLIKULT
VEEDETUD ÖÖ

Jennie Lucas
A NIGHT OF LIVING DANGEROUSLY
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Jennie Lucas
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E09246512
ISBN 978-9949-25-271-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja e-raamatud **www.ebooks.ee**

ESIMENE PEATÜKK

„On siin keegi?“

Mehe hääl oli järsk, kajades vastu pimedatest koridori-dest. Kätt suule surudes summutas Lilley Smith huulile kerkinud nuuksatuse ning taganes sügavamale hämarusse. Oli pühapäeva õhtu, ja kui allkorrusel fuajees olevaid turvamehi mitte arvestada, oli ta arvanud, et on kahekümnekorruselises majas üksinda. Kuni selle hetkeni viis sekundit tagasi, mil ta oli kuulnud saabunud liftikella heli ning peidukohta otsides lähimasse erakabinetti sööstnud, dokumendikäru enda järel tõmmates.

Jalga välja sirutades lükkas Lilley vaikselt ukse kinni. Ta pühkis nutmisest paistes märgi silmi, püüdes olla nii vaikselt kui võimalik ja oodates, et koridoris olev mees lahkuks ning ta saaks rahulikult edasi nutta.

Lilley päev oli olnud nii kohutav, et see oli peaaegu naljakas. Hommikul, pärast ebaõnnestunud ja ühekordseks-ürituseks-jäävat sörkjooksu koju tagasi jõudes oli ta oma poiss-sõbra koos toakaaslasega voodist leidnud. Seejärel oli ta kaotanud vastse unistuste tehingu. Ning lõpuks, lohutust otsides koju helistades, oli isa ta pärandist ilma jätnud. Muljetavaldav päev isegi tema kohta.

Tavaliselt oleks see Lilleyt ärritanud, et ta pidi tööga järje peale saamiseks *jälle* nädalavahetusel töötama. Täna ei tulnud see talle pähegi. Ta oli Caetani Worldwide'is kaks kuud arhiiviruumis töötanud, aga ikka võttis tal kaks

korda rohkem aega kui Nadial, tema kolleegil, et saada kõik kaustad sorteeritud, kohale toimetatud ja tagastatud.

Nadia. Tema töökaaslane, toanaaber ja tänasest hommikust endine parim sõber. Välja hingates nõjatus Lilley vastu käru, meenutades rabatud ilmet Nadia näol, kui too koos Jeremyga voodist välja oli roninud. Endale hommikumantlit ümber tõmmates oli Nadia nutnud ja Lilleylt andestust palunud, samal ajal kui Jeremy üritas nende reetmist Lilley enda süüks ajada.

Lilley oli korterist minema jooksnud ja istunud esimesse kesklinna poole suunduvasse bussi. Segaduses, meeletult lohutatult, oli ta helistanud isale esimest korda viimase kolme aasta jooksul. Ka see ei olnud eriti hästi läinud.

Jumal tänatud, et oli olemas töö. See oli ainus, mis tal nüüd oli. Aga millal ometi too võõras seal koridoris lahku? Millal? Ta ei saanud tol mehel – ega kellelgi teisel – lasta end sellisena näha – punaste ja paistes silmadega, töötamas teosammul, sest kõik tähed ja numbrid näisid virvendavat ja kaustadel edasi-tagasi hüplevat. Kes see mees on ja miks ta ei tantsi ega joo koos teistega heategevusballil šampanjat?

Lilley värises. Ta ei olnud selles kabinetis kunagi varem käinud, kuid see oli lage ja külm, selle sisustus oli tugevast kallihinnalisest tumedast puidust, põrandal oli võrratu türgi vaip ning maast laeni ulatuvatest akendest avanes vaade videvikuhämaruses olevale San Francisco kesklinnale ja selle taga asuvale lahele. Lilley kallutas pead

aeglaselt tahapoole, et vaadata freskodega kaetud lage-sid. See oli kabinet, mis sobiks kuningale. Sobiks...

Sobiks printsile.

Lilley suu vajus lahti. Teda läbis paanikahoog, kui ta esimest korda taipas, kelle tuba see olema pidi. Ta piuk-satas hirmunult.

Kabineti uks avanes kriiksatusega. Lilley reageeris sellele instinktiivselt, tormates läbi pimeduse ja pugedes lähimasse kappi.

„Kes siin on?“ Mehe hääl oli järsk ja madal.

Süda rinnus tagumas piilus Lilley läbi uksepraod. Ta nägi koridorist paistva nõrga valguse taustal võõra laia-õlgse keha kogukat siluetti, mis blokeeris tema ainsa põgenemistee.

Ta kattis suu kätega, taibates, et oli jätnud dokumen-dikäru musta nahkdiivani taha. Mehel pruugiks vaid tuli põlema panna ja ta näeks seda kohe. Oleks kohutav jää-da koridoris vahele, samal ajal nutta tihkudes. Aga lasta end tabada tegevdirectori kabinetis redutamas oleks ol-nud karjääripõrmustav katastroof!

„Tule välja.“ Mehe sammud olid rasked. „Ma tean, et sa oled siin.“

Lilley süda jäi seisma, kui ta tundis ära kähiseva, võõrapä-rase hääle. See ei olnud mingi juhuslik koristaja või noor as-sistent, kes teda tabamas oli. See oli tegevdirectori isiklikult.

Pikk, tõmmu ja laiaõlgne prints Alessandro Caetani oli ennast ise üles töötanud miljardär, luksusliku, igasse maailmanurka ulatuva konglomeraadi tegevjuht. Ta oli ka halastamatu elumees. Kõik naised, kes töötasid tema

San Francisco piirkonna peakorteris, noorimast sekretäri neiust kuni viiekümnendates eluaastates naissoost ase-direktorini välja, olid temasse hullupööra armunud.

Ja nüüd oli ta leidmas Lilleyt üksinda oma kabinetist.

Püüdes mitte hingata, taganes naine kapi sisemusse, surudes end mehe pintsakute taha vastu seina. Ülikon-nad lõhnasid sandlipuu, muskuse ja võimu järele. Lilley sulges silmad, palvetades, et prints keeraks ringi ja lah-kuks. Esimest korda elus palus ta, et tema oskus meeste jaoks nähtamatu olla end tegelikult ka ära tasuks.

Uks tõmmati lahti. Pintsakuid kõrvale lükates haaras suur käsi ta randmest halastamatult kinni. Lilley kiljatas korraks, kui mees ta kapist välja tõmbas.

„Sa oled mul nüüd peos,“ urises mees. Ta pani tule põlema ning kuldne valgussõõr täitis pimedada haigutava ruumi. „Sa igavene...“

Siis nägi ta naist ning tema tumedad silmad läksid üllatusest pärani. Lilleyl jäi hing kinni, sest vastu taht-mist vaatas ta esimest korda otsa oma ülemusele.

Prints Alessandro Caetani oli kõige nägusam mees, keda ta kunagi näinud oli, alustades lihaselisest kehast musta smokingi all ja lõpetades külma pilguga tumeda-tes silmades. Tema aristokraatlikku kongus nina tasakaa-lustas terava, tumedalt kumava lõuajoone pisut sõjakas kaar. Ta nägi välja – ja ka oli, kui legendidel tõepõhi all oli – pooleldi prints ja pooleldi vallutaja, konkistadoor.

„Ma tean sind.“ Prints Alessandro kortsutas kulmu ning näis lambivalguse pehmes kumas hämmeldunud ole-vat. „Mida sa siin teed, väike hiireke?“

Lilley ranne tulitas kohast, kust mees teda puudutas, saates südemeid mööda kätt üles ja siis mööda keha alla. „Kuidas... kuidas te mind kutsusite?“

Mees lasi järsult ta käe vabaks. „Mis su nimi on?“

Naisel kulus hetk, et seda meelde tuletada. „L-Lilley,“ suutis ta öelda. „Arhiivist.“

Prints Alessandro silmad tõmbusid pilukile. Ta kõndis ümber naise, aeglaselt pilguga üle tema libistades. Lilley põsed hakkasid õhetama. Võrreldes täiusliku elegantse smokingiga, mis mehel nagu valatult seljas istus, teadis ta, et näeb dressipluuis ja hallides kottis dressipükstes kole ja eemalepeletav välja. „Ja mida sa siin teed, Lilley arhiivist? Üksinda minu kabinetis laupäeva õhtul?“

Naine tõmbas keelega üle kuivade huulte, püüdes rahustada värisevaid põlvi. „Ma... ma...“ Mida ta siin üldse teinud oligi? Kus ta oli? Kes ta oli? „Ma lihtsalt... ee...“ Ta pilk langes dokumendikärule. „Tegin tööd?“

Mehe pilk järgnes tema omale ning seejärel kergitas ta kulmu. „Miks sa ei ole Preziosi ballil?“

„Ma... ma jäin oma kaaslasest ilma,“ sosistas naine.

„Naljakas.“ Mehe sensuaalne suu kaardus kuivaks naeratuseks. „See näib viirusena liikvel olevat.“

Seksika, sügava ja võõrapärase hääle kõla valgus üle naise nagu lummus. Ta ei suutnud liigutada ega pilku kõrvale pöörata mehe maskuliinselt ilult, kui too seal tema kohal kõrgudes seisis, tugev, võimas, reied nagu palgid.

Reied? Kes rääkis midagi mehe *reitest*?

Sellest ajast saadik, kui Jeremy oli aidanud tal selle arhiivitöö leida, oli Lilley andnud endast parima, et mil-

jardärist ülemus teda kunagi ei märkaks. Ja nüüd, printsi tumedate silmade hüpnootiseeriva pilgu all tundis ta ootamatut soovi selle põhjust välja pahvatada. Ta ei olnud eriti hea valetaja, isegi mitte hädavaledel korral. Prints Alessandro tumedate silmade kuum, kõrvetav sügavus sosistas, et ta võib mehele kõigest rääkida, absoluutselt kõigest, ning too mõistaks. Ta andestaks ja halastaks.

Kuid Lilley oli varemgi mõjuvõimsate meeste läheduses olnud. Ta teadis, mis mehe intensiivse pilgu taga tegelikult peitus: emotsionaalne väljapressimine.

Halastamatu elunautijast prints ja halastab? Mitte mingil juhul. Kui ta teaks midagi Lilley isast, teaks tema *nõost*, laseks ta naise kohe lahti. Või midagi hullemat.

„Lilley,“ mehe mõtlik hääl kõlas vaikselt kabinetis valjult. Ta kallutas pead ning väike lambivalguse sõõr pani tema silmad ootamatult kumama. „Mis su perekonnanimi on?“

„Smith,“ vastas naine ausalt, varjates seejärel naeratust. Sellest pole mehel mingit kasu.

„Ja mida sa teed minu kabinetis, preili Smith?“

Mehe lõhn, milles oli sandlipuu, muskuse, seebi ja veel millegi hõngu, mis oli omane just *temale*, voogas ta ümber. Lilley värises tahtmatult. „Tõin... ee... toimikud tagasi.“

„Sa tead, et minu toimikud lähevad proua Rutherfordile.“

„Jah,“ tunnistas naine õnnetult.

Mees liikus lähemale. Lilley peaaegu et tundis tema keha soojust musta smokingi alt õhkumas. „Ütle mulle, miks sa tegelikult siin oled.“

Naine neelatas, pilk suunatud maha kallile vaibale, millel ta oma vanade kulunud jooksukingadega seisis. „Ma tahtsin lihtsalt paar tundi vaikuses ja rahun töötada. Ilma et keegi mind segaks.“

„Laupäeva õhtul?“ küsis mees külmalt. „Sa nuuskisid minu kabinetis ringi. Sorisid minu paberites.“

Lilley tõstis pilgu. „Ei!“

Prints Alessandro pani käed rinnale risti. Tema tumedate silmade pilk oli kalk, näoilme otsekui kivistunud.

„Ma olin peidus,“ ütles naine vaevukuuldava häälega.

„Peidus?“ Mehe hääli oli siidine. „Mille eest?“

Vastupidiselt naise tahtele kisti tõde temalt välja. „Teie eest.“

Mehe tumedate silmade pilk teravnes. Ta kummarus ettepoole. „Ütle mulle, miks.“

Lilley suutis vaevu hingata, rääkimata mõtlemisest, kui prints Alessandro talle nii lähedal seisis.

Lambi pehme kuldne kuma, üha hämaramaks muutuv videvik väljas täitis tohutu suure kõrgete akendega kabinetitumenevate varjudega. „Ma nutsin,“ sosistas naine, klomp kurgus. „Ma ei saanud koju jääda, ma olen tööasjadega mitu päeva maas ega tahtnud, et te mind nutmas näeksite!“

Pisaratega võideldes vaatas Lilley kõrvale. Kui ta peaks võimuka ülemuse ees tõinama hakkama, oleks tema alanud täielik. Mees laseks ta töölt lahti – kas siis tema kabinetis redutamise, niivõrd ebasobivalt tööl nutmise või tööga jännis olemise pärast –, sellel polnudki peaaegu

tähtsust. Ta kaotaks viimase asja, mis tema jaoks tähtis on. Täiuslik finaal tema elu halvimalle päevale number kaks.

„Nii...“ lausus mees mahedalt alla naise poole vaadates. „Lõpuks ma saan aru.“

Lilley õlad vajusid längu. Kohe käsib mees tal asjad kokku korjata ja majast kaduda.

Printsi pilk oli tume nagu kesköine ookean, piisavalt sügav, et sellesse uppuda. „Kas sa armastasid teda?“

„Mida?“ Lilley pilgutas silmi. „Keda?“

Alessandro sensuaalse suu nurgad kaardusid naeratu-seks. „Seda meest.“

„Miks te arvate, et ma nutsin mehe pärast?“

„Mille muu pärast üks naine ikka nutab?“

Lilley naeris, aga see kõlas peaaegu nagu nuuksatus. „Täna on kõik valesti läinud. Ma arvasin, et oleksin ehk õnnelikum, kui kaalust natuke alla võtaksin. Üritasin jooksmine minna. Suur viga.“ Ta vaatas oma vanu jooksu-kingi ning lotendavaid dresse. „Mu toakaaslane arvas, et ma läksin tööle. Kui ma koju tagasi jõudsin, leidsin ta koos oma poisiga. Voodist.“

Alessandro pani käe naise põsele. „Mul on kahju.“

Lilley tõstis pilgu, šokeeritud mehe ootamatust kaastundest. Siis paotusid tema huuled. Mehe puudutus tekitas sädemeid, mis liikusid lõõmates kõrvalestadelt üle pea ning suundusid mööda kaela ja selgroogu allapoole, pannes kuumuse välgunooltena ta nahal keerlema. Ta rinnad tundusid olevat ebatavaliselt rasked, nibud spordirinnahoidja all tõmbusid kõvaks.